

Rudolf Felzmann

narozen 1941

Jílové u Děčína - Sněžník

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1978 - H. Ibsen: Peer Gynt - R. Felzmann jako herec (spolu s E. Čejchanovou) a režisér - Malé divadlo Ústí n. L.

Naposledy jako režisér - M. de Ghelderode: Escorial (spolu s L. Valešem a V. Spiritem) - Skupina 3+1 při Rádobydivadle Klapý, prem. 2008

2004-2006 - R. Felzmann jako vedoucí pedagog Režisérské školy SČDO s frekventanty a ředitelem (F. Tomásek) - Brandýs nad Labem

2009 - R. Felzmann jako porotce Národní přehlídky divadla jednoho herce v Kaznějově

2013 - R. Felzmann za své "půdičkáře" diskutuje s porotou - Národní přehlídka venkovského divadla, Krakonošův divadelní podzim, Vysoké nad Jizerou

Jako mnohaletý lektor rozborových seminářů ("Půdička") Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou (foto z r. 2013)

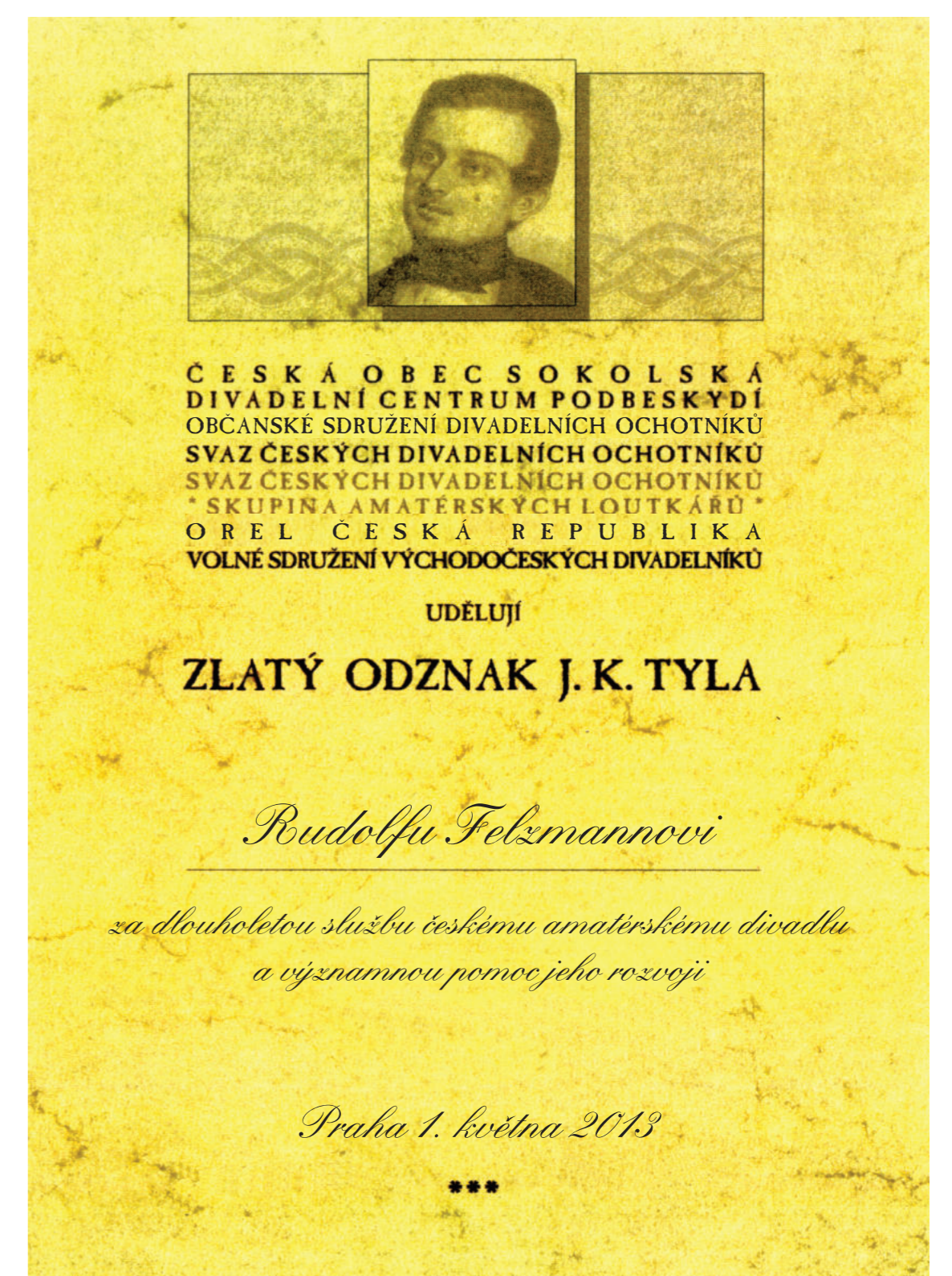

Jako mnohaletý lektor rozborových seminářů Klubu režisérů SČDO na Jiráskových Hronovech (foto z r. 2009)

2013 - Spolu s Milanem Šárou při ocenění Zlatým odznakem J. K. Tyla, KDP Vysoké nad Jizerou

Dramaturg a režisér (nejen) Malého divadla Ústí nad Labem, předního amatérského souboru 70. a 80. let, vedoucí a hlavní lektor Severočeského klubu uměleckého přednesu, recitátor a herec, člen mnoha recitačních i divadelních porot, 2004-2007 člen odborné rady ARTAMA pro amatérské divadlo. Školní léta strávil v Liberci. Maturitou ukončil studia na Pedagogické škole pro vzdělání učitelů národních škol. Pak učil na základních školách libereckého okresu. V letech 1966-1979 absolvoval dálkové studium Pedagogické fakulty v Ústí nad Labem (aprobace český jazyk - speciální metodika). Do r. 1967 byl učitelem, pak zaměstnancem VŠ strojní a textilní v Liberci jako tajemník vysokoškolského klubu (Klub-S). Po r. 1970 byl krátce metodikem ve Vysokoškolském klubu Vltava v Praze a jednu sezónu programovým pracovníkem nově vznikajícího Činoherního studia v Ústí nad Labem. V letech 1973-1975 byl vedoucím Závodního klubu ROH Setuza Ústí n. L., 1975-1982 režisérem krajského studia Čs. rozhlasu Ústí nad Labem, 1982-1990 režisérem Divadla pracujících Most, 1990-2002 ředitelem Městského divadla Děčín. Poté odešel do důchodu, příležitostně hostuje jako režisér v profesionálním divadle a působí jako lektor a pedagog v amatérském divadle. Jako student se úspěšně věnoval recitaci. Na liberecké SPGŠ založil studentský divadelní soubor, jehož byl dramaturgem, režisérem i hercem (Peer Gynt, 1958). Jako učitel se intenzivně věnoval amatérskému divadlu, uměleckému přednesu, krátce i loutkovému divadlu. V sezoně 1960/61 pod hlavičkou Divadla hudby a poezie Liberec založil skupinu mladých amatérských recitátorů, kteří svými pořady doplňovali profesionální program. Z inscenací let 1961-1964 mj.: Modrá noc (českí a zahraniční současní básníci); Srdce statečné a nesmlouvavé (J. Wolker); Harlemský zpěvník (L. Hughes); Blues o městě a dešti (R. Felzmann); Hřeben grošák (R. Jeffers); Agadir (A. Lundkvist). Ve VŠ klubu Liberec doplňoval program poetickými inscenacemi, mj. Monology (M. Kundera); Pohřeb blázna (autorský text). Pak s názvem Klub-S přešel pod VŠ strojní a textilní Liberec, kde vedl skupinu inscenující divadlo poezie. V letech 1964-1966 uvedeno mj.: Mara (R. Jeffers); Havran, (E. A. Poe); Srdce štít (J. Wolker); Falešný autostop (M. Kundera); Po člověku smrt (J. Štroblová). Jako tajemník Klubu-S vytvořil komorní představení např. v letech Antigona (Sofokles); montáž Romeo a Julie (Shakespeare - Prokofjev); Oblačná láska (K. Bednář); Krásných paní milování (staročeská poezie s písničkami); Tři aktovky (H. Sachs); Peršané (Aischylos) - účast na Wolkrově Prostějov; Člověk mého věku (světová a česká básníci); Slavnosti a vraždy (J. Hanzlík). Ve VŠ klubu Vltava v Praze uvedl se skupinou recitátorů Jeffersova Siláka Hungerfelda, montáž z veršů G. Ekeloefa Hlasy z podzemí a Bagrického poemu Únor. R. 1969 se stal členem SČ. klubu uměleckého přednesu a 1970 se stal vedoucím lektorem. Pedagogicky vedl výspěle sólové recitátory a skupinu inscenující prózu, např. Maurice Fleury (P. Lagerkvist); Toho dne (T. Rózewicz); Balada o námořníku (J. Wolker). Vítězstvím Balady o námořníku na WP 1977 se činnost klubu um. přednesu v celokrajské působnosti uzavřela. Felzmann pak zkušenosti z přípravy recitátorů zpracoval ve studii Přístup ke studiu veršované textové předlohy. V r. 1973 se stal vedoucím ZK Setuza v Ústí n. L. A zároveň uměleckým vedoucím amatérského Malého divadla při ZK Setuza. Jako dramaturg a režisér (a zpočátku i jako herec) zde v letech 1973-1989 nastudoval kromě řady literárních pořadů celkem 21 inscenací, mj. Elektro, má lásko! (L. Gyurkó); Jan Hus (J. K. Tyl/R. Felzmann); Racek (A. P. Čechov); Jitní úzkost (S. Grochowiak); Oko Antikristovo (A. Jakubovskij/ Felzmann); Cesta ke dvoru (Moliere/Felzmann); Macbeth (W. Shakespeare); A nakonec choromyslní (I. Wittkewitz); Krvavé křtiny (J. K. Tyl). Mnohé inscenace zvítězily v krajských soutěžích. Jen tři z nich mohly postoupit na Jiráskův Hronov, kde také zvítězily: Peer Gynt (H. Ibsen, 1978); Její pastorkyňa (G. Preissová, 1980); Matka Kuráz (B. Brecht, 1983). Ohlas inscenací Malého divadla i zkušenost z práce rozhlasového režiséra vedly k hostování a poté stálému angažmá jako režiséra v profesionálním divadle. Vedle práce ředitele děčinského divadla režisoval i několik inscenací s místním souborem K. Čapek, z nichž Vikýř (P. Bečka) postoupil na národní přehlídku činoherního a hudebního divadla v Třebíči 1992. Roku 1978 byl Středočeským Krajským kulturním střediskem přizván jako vedoucí pedagog třídy režisérů Lidové konzervatoře. Od té doby působí jako pedagog, lektor i porotce při řadě amatérských divadelních akcí.

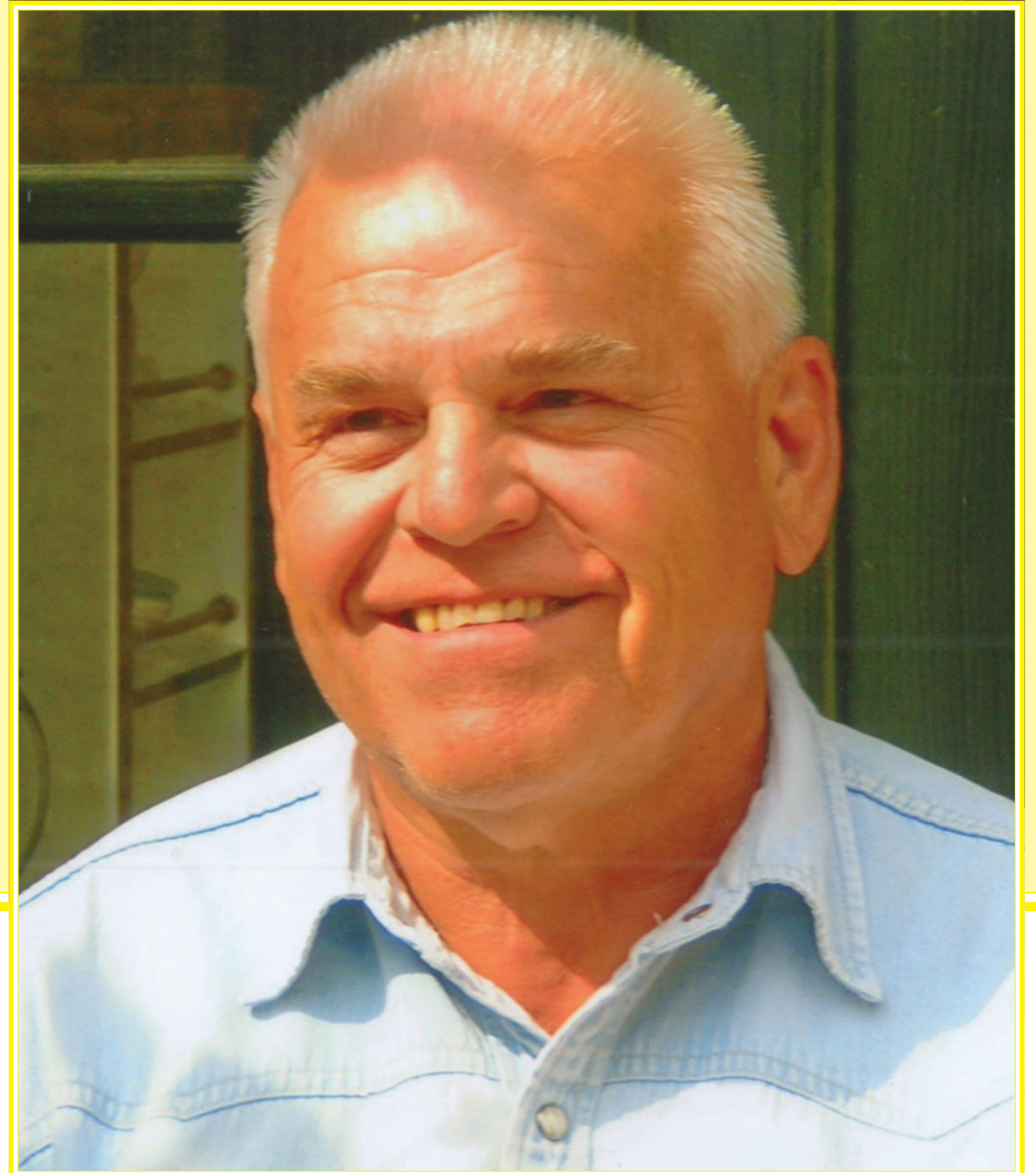

Petr Hlaváč

narozen 1943

Brno

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

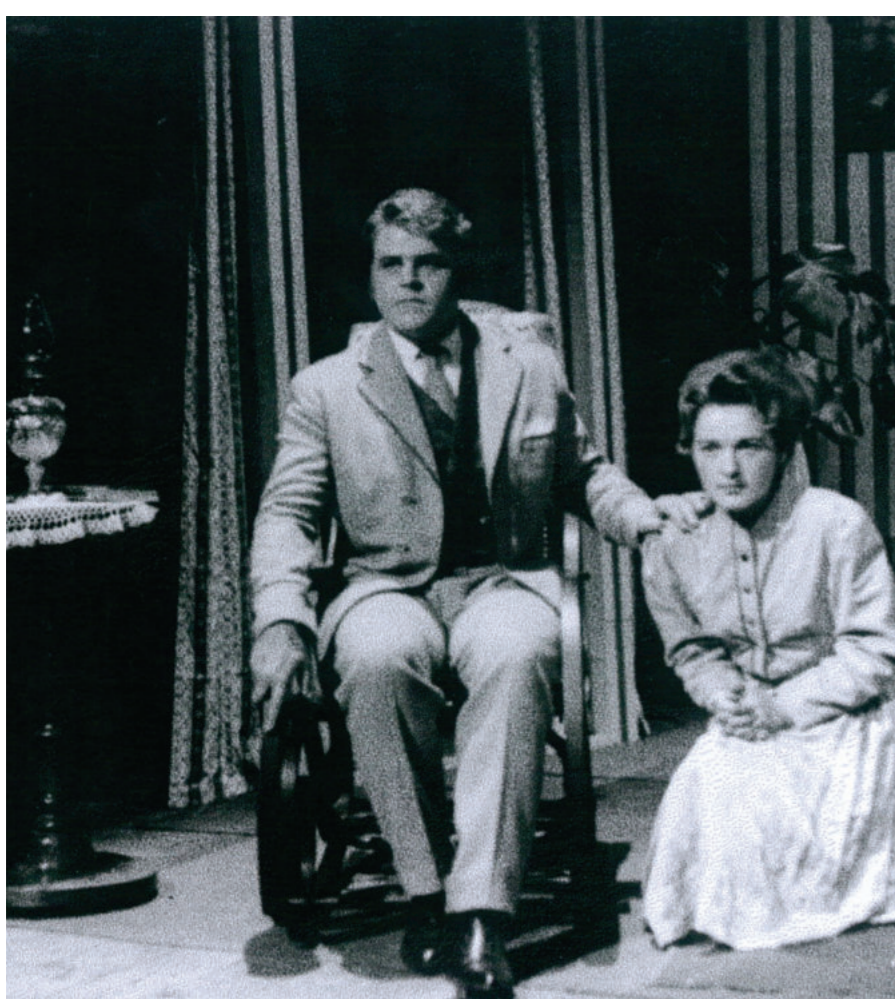
1949 - A. Dusseau, J. Gow: Hluboké kořeny (první divadelní role)

1965 - P. de Marivaux: Hra lásky a náhody

1966 - O. Scheinpflugová: Okénko

1967 - O. Scheinpflugová: Morálka paní Dulské

1960 - A. Jirásek: Filozofská historie (scéna)

1979 - O. Daněk: Dva na koni, jeden na oslu

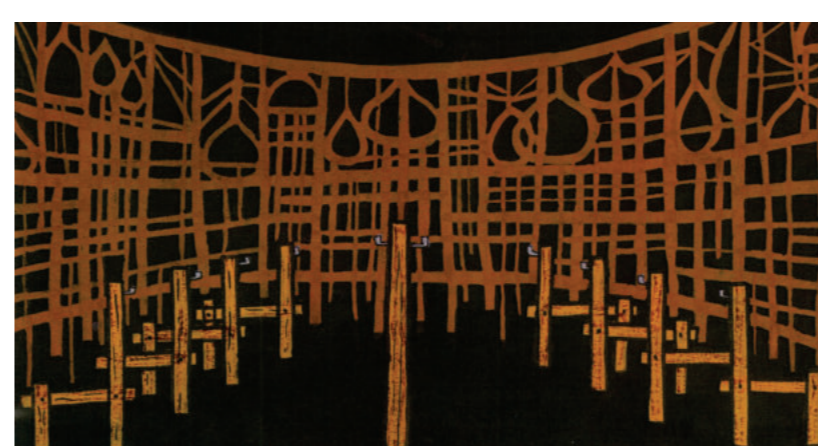
1967 - O. Scheinpflugová: Morálka paní Dulské (scéna)

1977 - R. Thomas: Past (scéna)

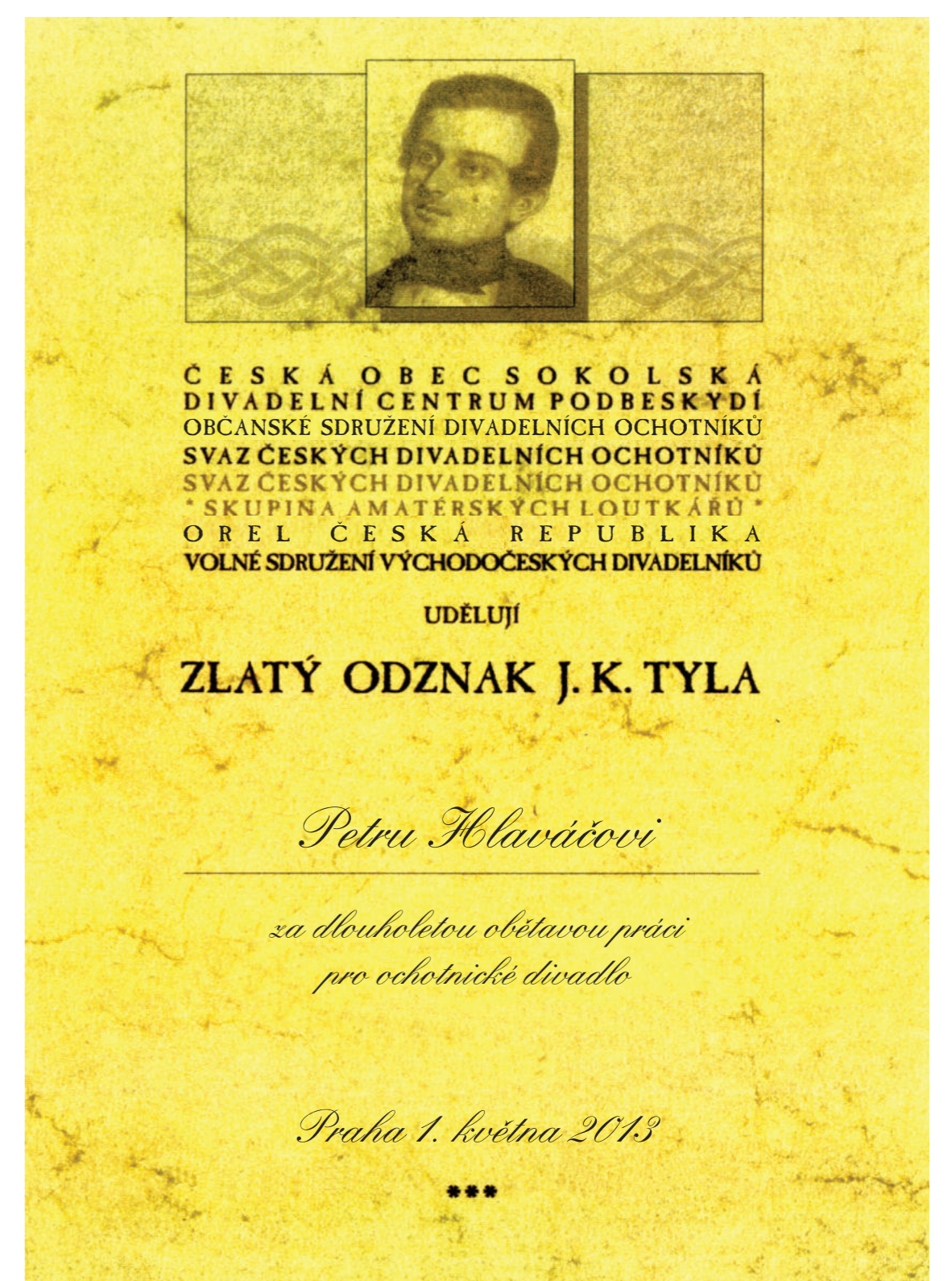
1981 - C. Goldoni: Treperendy (scéna)

1982 - M. Rozvskij: Příběh koně (scéna)

1986 - V. Venclík: Silvestrovské překvapení (scéna)

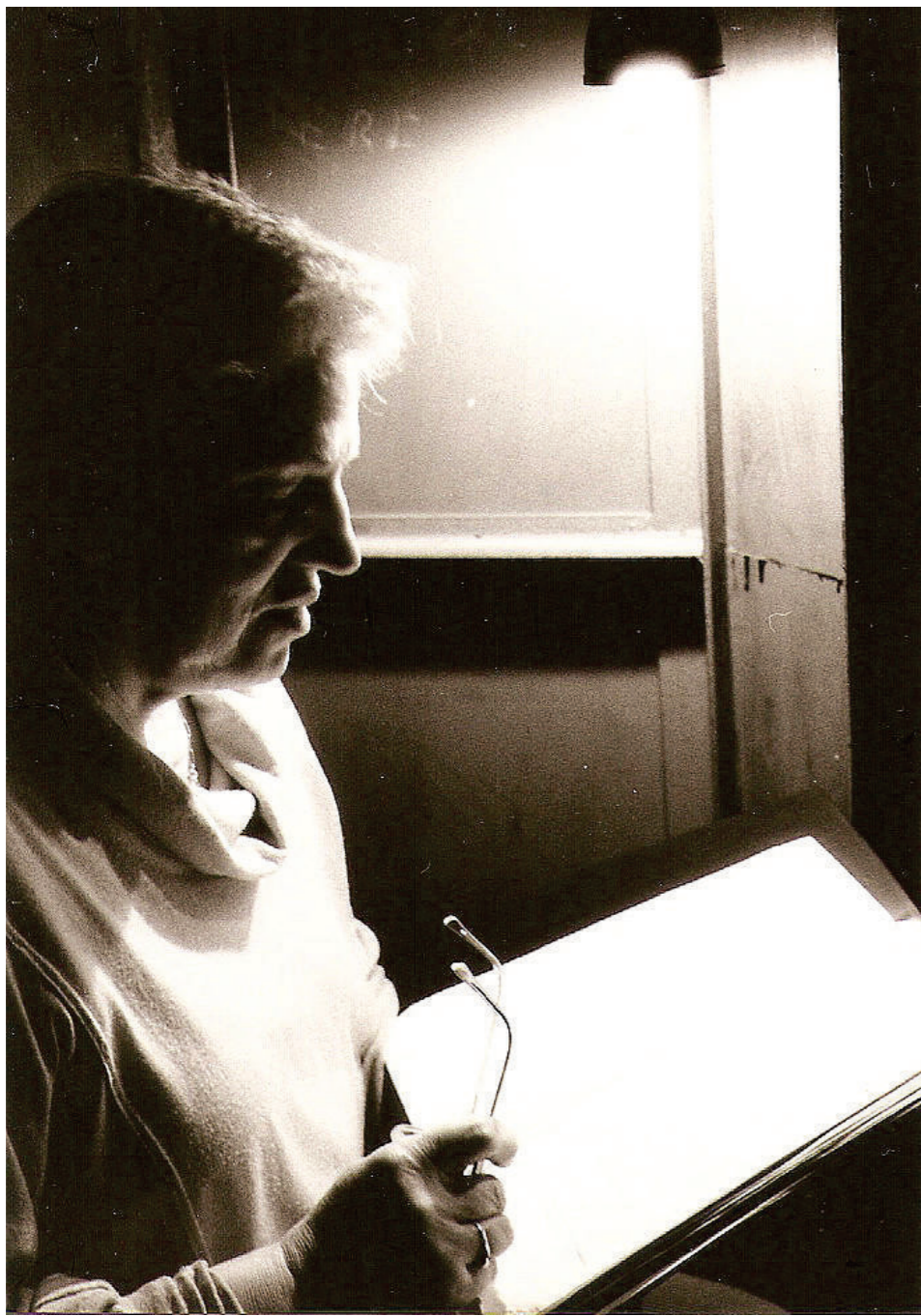
Petr Hlaváč je od roku 1969 členem Svazu českých divadelních ochotníků, od roku 1990 pracuje jako člen Oblastního předsednictva Jižní Morava, v ochotnickém divadle působí zejména jako scénograf. Pochází z ochotnické rodiny, jejíž všichni členové účinkovali v Divadle Bratrství v Brně - Králově Poli, později v Dělnickém divadle tamtéž. S tímto souborem celkem desetkrát reprezentovali ochotnické divadlo z Brna na Jiráskově Hronově. Z významnějších inscenací, kde působil jako herec, to byl např. na 44. JH „Sniž nad limbou“, na 46. JH „Sniž se smát, až padal“, na 49. JH „Dva na koni, jeden na oslu“. Na dalších čtyřech inscenacích pracoval Petr Hlaváč jako scénograf: na 49. JH „Kolébka“, na 50. JH „Ženský zákon“, na 52. JH „Příběh koně“ a konečně na 74. JH „Hadrián z Římsů“. Dodnes je pravidelným návštěvníkem této přehlídky, o níž zasvěceně referuje na oblastním předsednictvu. Po zániku Dělnického divadla v Brně - Králově Poli pro neúnosné finanční požadavky zřizovatele se Petr Hlaváč plně věnuje činnosti ve Svazu českých divadelních ochotníků (člen poroty na přehlídkách, instruktor v Dílně mladých divadelníků TJ Orel aj.). Se svými realizovanými scénickými návrhy se účastnil několika výstav, mimo jiné v Třebíči a Divadle bratří Mrštíků v Brně. Více než padesátiletá činnost v oblasti ochotnického divadla si zasluhuje ocenění a sedmdesáté narozeniny Petra Hlaváče v červnu 2013 byly vhodnou příležitostí k udělení Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla.

Jaroslava Kejzlarová

narozena 1936

Červený Kostelec

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1978 - A. Nicolaj: Tři na lavičce

1997 - L. Hellmanová: Lištičky

1998 - R. Piskáček: Perly panny Serafinky

2000 - J. Drda:
Hrátky s čertem

1996 - F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud: Mam'zelle Nitouche

2001 - B. A. Bréal: Husaři

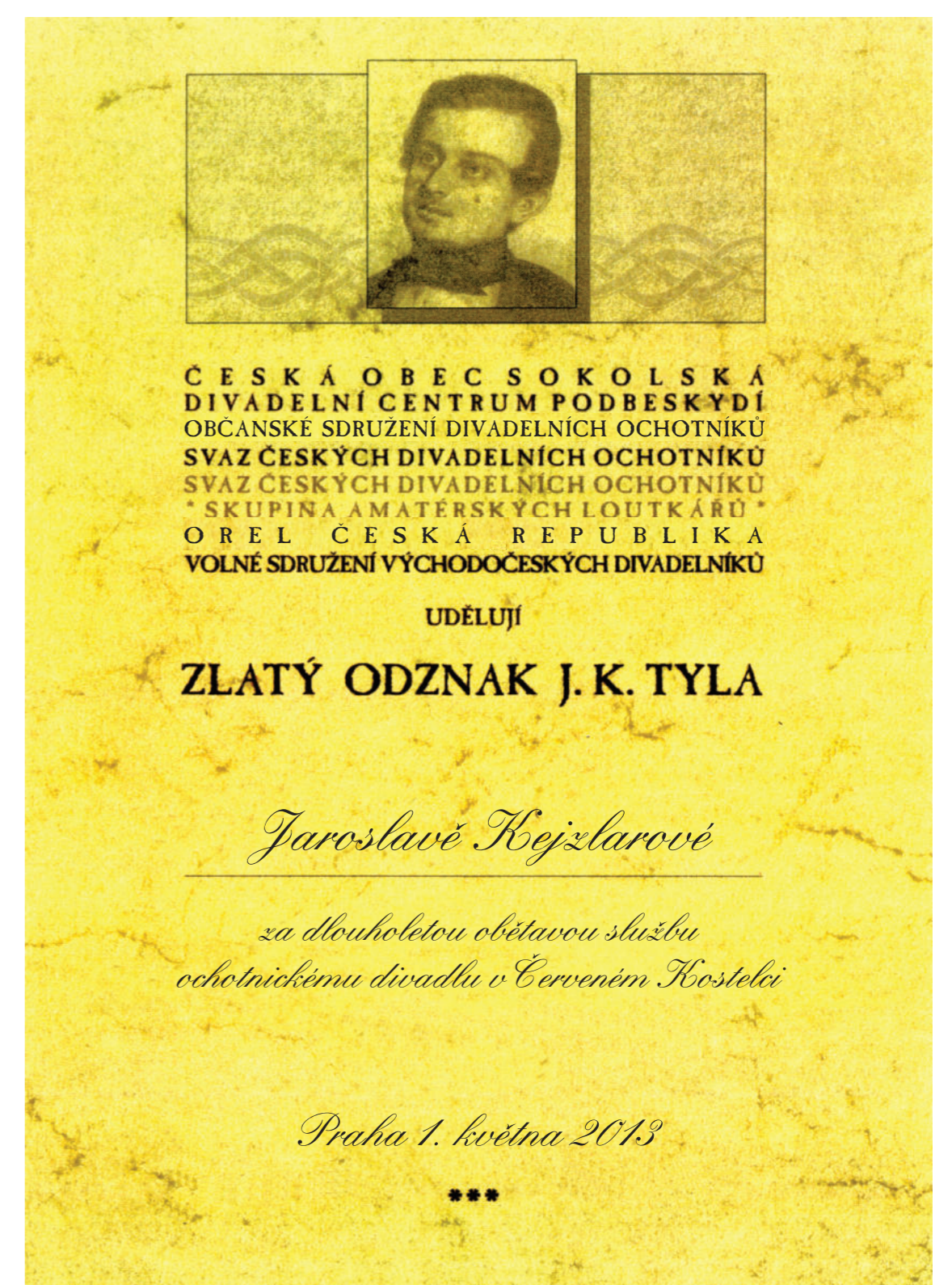

2009 - J. Barbier: Má žena si vyšla

J. Kejzlarová, účetní a knihovnice souboru,
na členské schůzi

Jaroslava Kejzlarová se zapojila do činnosti červenokosteleckého divadelního souboru tak, že se v roce 1958 seznámila se svým pozdějším manželem Františkem Kejzlarem, který byl se svými rodiči a dvěma sestrami velmi aktivním členem souboru. Začátky její činnosti v souboru se datují od roku 1959, kde ve hře K. Stanislava „Cesta lososů“ poprvé začala napovídat. Mimo to si „odskočila“ do několika her jako inspicientka a vyzkoušela si i práci zvukaře. Jak již bylo uvedeno, její hlavní činností byla a v současné době je nápověda neboli sledování textu. Na svém kontě má 34 her s celkem 366 představeními. Za velké štěstí považuje, že měla tu možnost zúčastnit se se souborem třikrát Jiráskova Hronova, a to v roce 1979 s hrou Aldo Nicolaje „Tři na lavičce“, v roce 1986 s hrou J. Šotoly „Bitva u Kresčaku“ a s inscenací R. Falletta - A. Gregara „Zelňačka“ v roce 2003. Na všechny hry, ve kterých byla aktivně zapojena, velmi ráda vzpomíná, ale na Tři na lavičce, která byla odehrána celkem 27x, a na Zelňačku obzvláště. Ta byla hrána 54x a Jaroslava mimo sledování textu na každé představení uvařila hrnc z zelňačky. - Mimo svou divadelní „profesi“ nápovědy, ve které je spíčkou ve svém oboru, je řadu let pokladní divadelního souboru a do konce roku 2008 byla i dlouholetou členkou výboru spolku. Se svou švagrovou, herečkou a režisérkou Emilií Dyrterovou, vedla mnoho let až do roku 2008 divadelní knihovnu. Společně zpracovaly podklady pro publikaci Místopis ochotnického divadla a v roce 2005 sestavily podle kronik a dalších podkladů Almanach k 140. výročí divadelního souboru a 80. výročí postavení a otevření divadla J. K. Tyla v Červeném Kostelci. Po smrti manžela pokračuje od roku 1988 ve vedení písemné evidence členů souboru v odehraných inscenacích a rolích. Jaroslava Kejzlarová je svou pracovitostí, píli a zodpovědností příkladem pro všechny ve svém okolí.

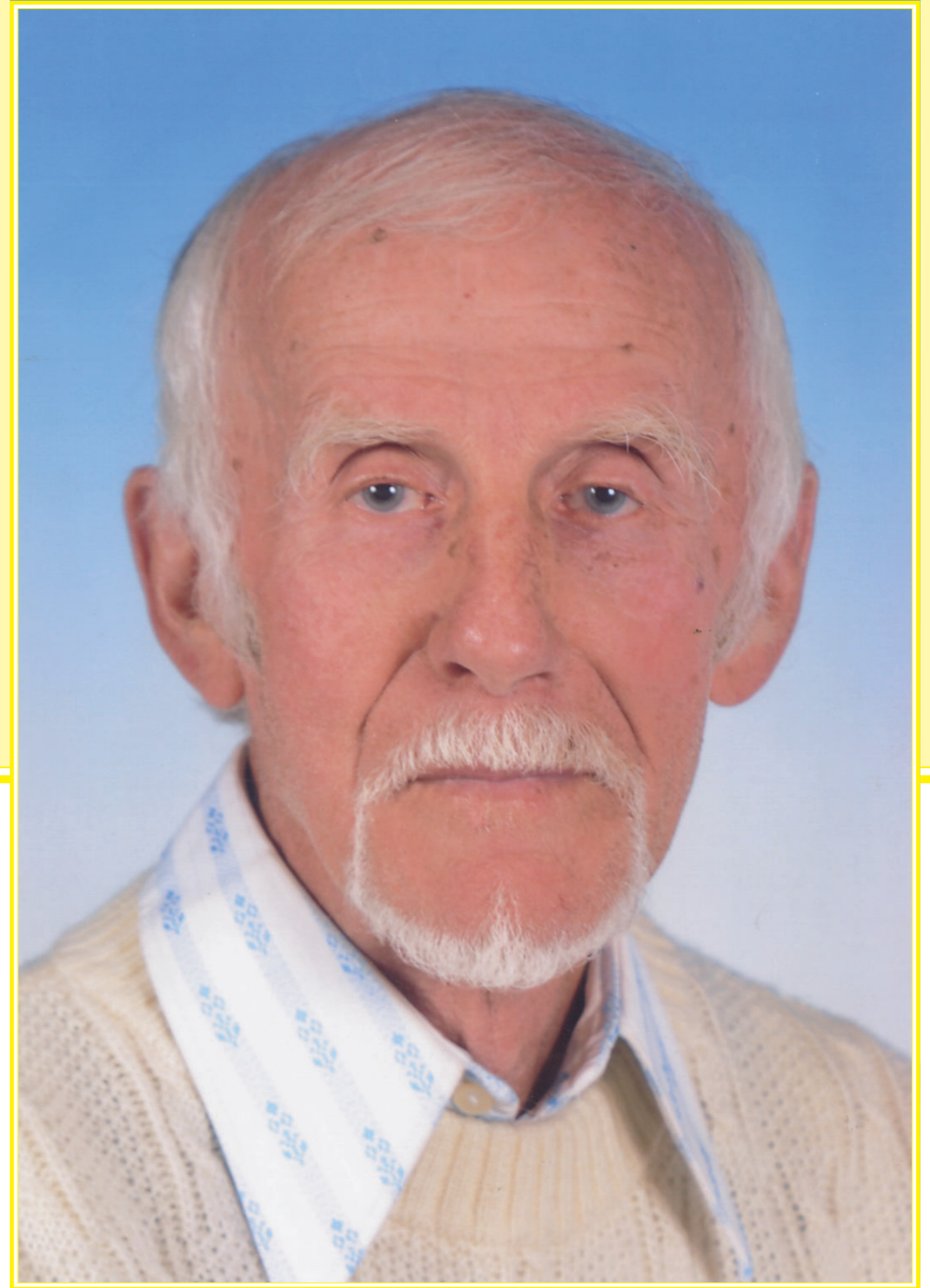

Jiří Kristl

narozen 1935

Dolní Dobrouč

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1983 - J. Drda: Hrátky s čertem
(Školastykus)

2003 - N. V. Gogol: Ženitba
(Onučkin)

1988 - J. Vrchlický: Noc na Karlštejně
(Arnošt z Pardubic)

2001 - J. Jilek: Procházka růžovým sadem
(ředitel)

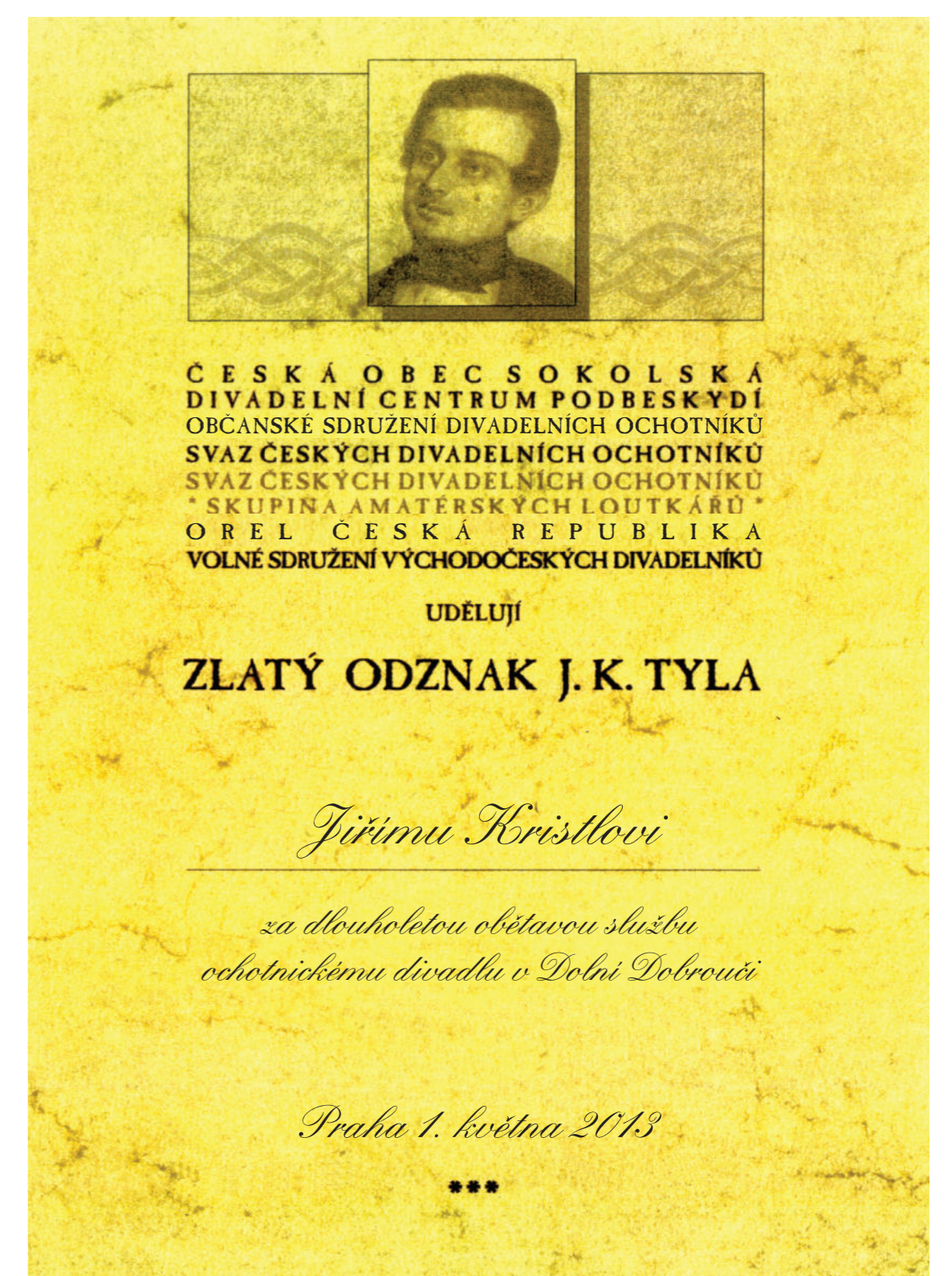
1978 - J. Smutný: Kouzelný koberec
(čaroděj Ispahan)

2007 - R. Fallet: Zelňačka
(Glod)

2013 - Sláva EU, ať žije Dobrouč
(pekař Houska)

Jiří Kristl nebyl přijat na gymnázium, i když zkoušky udělal na výbornou, a tak se šel vyučit kolářskému řemeslu ke strýci Josefovi. Byl v pořadí pátou generací kolářů a toto povolání vykonával celý život, až do odchodu do penze. Jiří pochází nejenom z rodiny kolářské, ale i ochotnické. Jeho rodiče se seznámili „na prknech za oponou“, byli vášnivými ochotníky. Oba byli oporou Dramatického odboru Orel v Dolní Dobrouči. Jejich divadelní talent a lásku k ochotnickému divadlu dostal Jiří do vínku. Svoji hereckou kariéru odstartoval 21. 4. 1957 v roli ruského důstojníka ve hře „Čokoládový hrdina“. Na svém kontě má 55 rolí; nelze je všechny vypsat, tak alespoň některé z nich: Kouzelný koberec - Chasník 1959, Sylva - Dr. Jánky 1960, Strážní domek - Jurečka 1961, Naši furianti - Fiala, krejčí 1963, Nečekaný host - ser. Brichit 1965, Jánošík - Plukovník 1974, Hrátky s čertem - Školastykus 1983, Bylo jich deset - gen. Mackenzie 1986 (tuto roli si v roce 1957 zahrál i jeho otec), Noc na Karlštejně - Arnošt z Pardubic 1988, Otec svého syna - Adolf Štorkán 1995, Byl to skřivan - W. Shakespeare 1997, Ženitba - Nikinor Onučkin 2003, Zelňačka - Claude 2007, Doktorské pohádky - Skalický doktor 2009, Študáci a kantoři - ředitel 2012, Ať žije Dobrouč - pekař Houska 2013.

Stejně jako před léty jeho rodiče, i Jiří je oporou současného souboru Kroužku divadelních ochotníků v Dolní Dobrouči. Od roku 1995 hraje v každém představení větší či menší roli, jeho příjemný hlas je jako stvořen k přednesu a rétorice. Sám říká, že je rád mezi mladými lidmi, protože udržuje svoji mysl stále v pohotovosti. Texty se naučí vždy jako první a na zkoušky, na rozdíl od všech ostatních, chodí včas a vždy perfektně připraven.